

JAMSESSION

Hudební klub v Orlové

FANZIN

První akcí v roce 2014 pod hlavičkou hudebního klubu v Orlové bylo dne 17. ledna vystoupení kapely Z budy v „extrovce“ restaurace Libuše pro členy klubu. Tentokrát bylo vše v režii kapely, která si pozvala na tento večer pro zpestření hosty z řad orlovských muzikantů. Tito se během vystoupení ke kapele postupně přidávali a kolem půlnoci už všichni i s kapelou tvořili homogenní hudební těleso. Neznalí, kteří by v tu dobu nahlédli, by nepoznali, že tito lidé spolu trvale nehrají. Samozřejmě opět exceloval Petr Holář, který znovu všechny přítomné udivoval svými improvizními sóly. Nezaostával ani Daniel Balog, jehož sóla byla neméně brilantní. Oba jsou dobří sóloví kytaristé, ale každý trochu jiného zaměření. Zatím co Danek má rád blues, Petr dává přednost rockové hudbě. Jaromír Puhr se přesně držel osnovy skladeb a občas vhodně zahrál na oblíbenou foukací harmoniku. Za baskytaristu kapely Z budy opět zaskočil vynikající Miroslav Hynar. Miloslav Mojžíšek již poněkolkáté nehrál z důvodu pracovního vytížení. Bicích se místo automatického bubeníka kapely ujal host Ladislav Radič a nikoho nenechal na pochybách, kdo je lepší. Jeho otec dotvářel zvuk kapely na klávesy. Oba byli výborní. Aparatura byla tentokrát dobře seřízena až na chvilkové potlačení mikrofonu pro zpěv. Luboš jako by se s kytarou narodil a zpívat zkrátka umí. Odzpíval skoro celý večer. Jen na pár „štěků“ pustil Zoju a Vlastu. Zoja se předvedla s několika novinkami za doprovodu Vládi Radiče na klávesy. Že umí i zpívat, dokázal Petr Holář v humorné písni při, které nikdo ani nedutal. S kapelou si tradičně zazpíval Miroslav Koláček a tentokrát se do toho pořádně opřel. V takové konstalaci hudebníků se nezpívá každý den.

Hrálo se s pochopením personálu restaurace skoro až do dvou hodin ráno. Poslední písni byl dobře zahráný a zazpívaný Dům u vycházejícího slunce, kde se na sólovou kytaru předvedl Danek a ve zpěvu Zoja. Setkání uvedl a ukončil Roman Holtzer. Během sešlosti neměl k průběhu mnoho co dodat. Hudebníci si sami domlouvali repertoár a složení. Lze jen konstatovat, že rok 2014 by v hudebním klubu dobře zahájen a kapela Z budy nastavila laťku velmi vysoko.

Na předem avizovanou akci se dostavili někteří staří rockeři z dob počátků této hudby v Orlové. Nechali se přemlouvat od doby založení klubu, ale až poslední vývoj v klubu je přilákal. Byli překvapeni úrovní večera a slíbili, že příště přijdou znovu. Donesli staré fotografie a propriety skupiny Spiders. Bylo zajímavé pozorovat, jak tito šedovlasí pánové pookřáli při rockové hudbě, kterou vnímali celým tělem.

Amatérská ukázka z akce: <http://youtu.be/ZyBKSGra3yc>

– sdur –

RESTAURACE LIBUŠE A BEZDOMOVCI LÁSKY

Během poslední klubové výpravy na koncert Joe After Tria v ostravském jazzovém klubu Parník dohodl Roman Holtzer s naším dobrým známým, lidem a kontrabasistou skupiny Josefem Pakem, že během krátké doby přijede zahrát do našeho hudebního klubu v restauraci Libuše. Překvapením pro všechny byla rychlost, s jakou byla akce zorganizována. Klubový koncert v restauraci Libuše se uskutečnil týden po původní domluvě v pátek dne 21. února 2014! Je diskutabilní, zda nebylo lépe posečkat a celou akci důkladněji připravit. K Josefu Pakovi Roman zajistil vynikajícího orlovského hráče na sólovou kytaru Petra Holáře, ale nepodařilo se zajistit bubeníka, jelikož dva kluboví bubeníci Pavel Vaňura a Lád'a Radič, kteří by byli hráčsky schopni dostát úrovně Pakovy a Holářovy, byli mimo Orlovou.

Ve zmíněný páteční podvečer se pomaličku začali do Libuše scházet členové hudebního klubu a pozvaní hosté v očekávání velkého hudebního zážitku. Nejdříve se v Libuši objevil Josef Pak se svým, podle své střední postavy, mohutným kontrabasem, ale také s basovou kytarou a krátce po něm dorazil i Petr Holář. Po krátké montáži, seřízení aparatury a domluvě s Romanem, který se postavil za klávesy, mohla začít hudební produkce večera. V úvodní sadě se hrálo několik známých evergreenů, ale naprogramovaná hudba loudící se z Romanových kláves s již hotovou basou, kytarou i bicími, působila na oba tvořivé hudebníky poněkud rušivě. Úvod tak příliš nevyšel. Pepa Pak ani Petr Holář se v těchto podmínkách necítili být v pohodě a nemohli se plně projevit. Po první přestávce zahrál Pak své dvě vlastní zpívané skladby pouze s doprovodem kontrabasů. První skladbu „Pravdivé slzy života“ jsme někteří už slyšeli v ostravském Parníku v rámci vystoupení Joe After Tria. V Libuši přidal další vlastní skladbu „**Bezdomovec lásky**“. Obě skladby jsou hudebně úžasné, podepřené virtuózní hrou na kontrabas s podporou zařízení s názvem Looper. Mají i zajímavé texty, které jsou, jak už napovídají oba tituly, svým obsahem nahlédnutím do autorových bohatých životních prožitků. Dalším vrcholem večera byly dvě skladby hrané na sólovou kytaru Petrem Holářem jako doprovod ke zpěvu jeho manželky Vlasty. Jedna z písní byla lidová, obě pak nádherné, že v Libuši nikdo ani nedutal.

I hudebník takového formátu jakým Pak bezesporu je, seděl před manželi Holářovými a s neskrývaným obdivem a úžasem sledoval jejich vystoupení. Jakoby z povzdálí, nevtíravě a něžně foukal harmoniku Jarda Puhr. Byl to jeho závdavek k tomu, co následovalo později. Přesto všechno to ještě nebyl hudební vrchol večera. Tím se stal okamžik, kdy Pak s Holářem začali pomaličku rozjíždět bluesovou improvizaci a když se k nim přidal se svými foukacími harmonikami Jarda Puhr. Dokázal přesně zapadnout do jejich hudebních myšlenek a postupů a byl oběma vynikajícím hudebníkův rovnocenným spoluhráčem. Sám jsem z toho všeho byl naměkko, slzy se mi tlačily do očí radostí jednak proto, že jsem již hodně dlouho nebyl účasten tak vynikajícího hudebního vystoupení, a také proto, že Jarda dokázal mezi obě hudební veličiny okamžitě zapadnout, přizpůsobit se a společně improvizovat. Dovoluji si tvrdit, že jak oba mistři ve hře na kontrabas a sólovou kytaru, tak Jarda Puhr ve hře na foukací harmoniku patří mezi nejlepší hráče u nás. Během těchto neskutečných hudebních okamžiků všichni přítomní ve stoje a v pokřiku aplaudovali a projevovali nadšení nad fantastickými instrumentálními výkony všech tří hráčů, kteří dokázali pro daný okamžik spojit svou obdivuhodnou virtuozitu a cit pro vedení melodických linek, smysl pro improvizaci, souhru a pochopení se navzájem do mimořádného výkonu. Nad vším se vznášela neobyčejná lehkost a fantazie s představivostí, skromné a pokorné vystupování, kterému je naprosto cizí se „machrovsky“ předvádět. K vyplnění jednotlivých přestávek přispěl svou tradiční produkcí Roman Holtzer na klávesy.

Tento v pořadí 32. hudební klub v Orlové byl bezesporu nejlepší. Už také o koncertu v Libuši kolují v širokém okolí slova chvály a uznání. Je jen škoda, že během večera prosakovaly z různých míst poplašné zvěsti, že Libuše má problémy s pronajímátem a že restauraci její majitel uzavře. Doufejme, že nic z toho není pravda, že se potíže vyřeší a že pan Vygryz bude restauraci provozovat nadále. Budeme všichni rádi, když to bude s možností provozovat hudební klub v budoucnu, aby akce jako byla tato, s hudebníky jakými jsou Josef Pak, Petr Holář s manželkou Vlastou, Jarek Puhr a Roman Holtzer a další, kteří pro tentokrát byli jen diváky, nebyla poslední.

–zrada–

GRAMMY AWARDS (Cena Grammy)

Grammy Award (česky **Cena Grammy**) je každoroční ocenění udělované Národní akademií hudebního umění a věd ve Spojených státech za výjimečné úspěchy v hudebním průmyslu. Cenu představuje malá replika starého gramofonu se štítkem, který uvádí rok a hudební oblast, za kterou byla cena udělena. Původně se udílení cen nazývalo *Gramophone Awards*. Ocenění je udělováno od roku 1958, v současnosti ve sto deseti kategoriích napříč hudebními žánry. Právem proto patří mezi nejvýznamnější hudební ocenění na světě. Je považováno za hudební ekvivalent cen Academy Awards (Oskar). Slavnostní večer udělování Cen Grammy je doprovázen řadou společenských událostí a koncertují na něm přední umělci.

Lorde

V pondělní ráno 27. ledna 2014 proběhl v Los Angeles 56. ročník udílení Cen Grammy. Cenu Grammy za nejlepší album dostalo francouzské elektronické duo Daft Punk (Random Access Memories), stejná skupina dostala zároveň cenu za nejlepší nahrávku roku (Get Lucky), za nejlepší píseň roku získala cenu novozélandská zpěvačka Lorde (Royals), objevem roku se stalo duo Macklemore And Ryan Lewis, nejlepším instrumentálním albem je „Steppin‘ Out od Herba Alperta, nejlepším vokálně-popovým albem je „Unorthodox Jukebox“ od Bruno Marse, cenu za nejlepší rockové vystoupení dostala skupina Imagine Dragons, nejlepší metalové vystoupení předvedli Black Sabbath, cenu za nejlepší rockové album dostali Led Zeppelin (Celebration Day), nejlepším alternativním albem je „Modern Vampires Of The City“ od Vampire Weekend, cenu za nejlepší album v oblasti rhythm and blues dostala Alicia Keys (Girl On Fire) a nejlepším country and westernovým albem je „Same Trailer Different Park“ od Kacey Musgrave. Samostatnou zmínku si zasluhuje kategorie nejlepší rockový song, kterou spolu s členy Nirvany Dave Grohlem, Krist Novoselicem a Pat Smearsem nahrál bývalý člen The Beatles Paul McCartney. Všichni jmenovaní jsou rovněž autory písně „Cut Me Some Slack“. Živé vystoupení tohoto neobvyklého uskupení se stalo vrcholem letošního udílení Cen Grammy. Také legendární skupina The Beatles se dočkala ceny za celoživotní dílo. Pro Brouky to je už devátá soška gramofonu. První převzali v roce 1964, poslední zatím v roce 1997, kdy bodovala píseň Free As a Bird, kterou nahráli zbývající členové s využitím demosnímků Johna Lennona patnáct let po jeho smrti.

Skupině Beatles vycházejí desky dodnes; loni vyšla kompilace rozhlasových vystoupení ze studií BBC spolu s raritními verzemi písní, kterým hrozilo vypršení ochrany autorských práv (50 let). Loňské album je 31. albem The Beatles, které se dostalo do první desítky amerického albového žebříčku nejprodávanějších desek. Za celoživotní přínos už v minulosti akademie ocenila sólově Lennona i McCartneyho. Při příležitosti letošního udílení Cen Grammy se setkal Paul McCartney s Ringo Starrem.

Velkým překvapením letošního předávání Cen Grammy bylo závěrečné vystoupení nevidomého černošského zpěváka Stevie Wondera.

Zdroje: novinky.cz, ceskatelevize.cz, Wikipedia, aktualne.centrum.cz

Zpracoval: -zrada-

Při příležitosti letošního udílení Cen Grammy se setkal Paul McCartney s Ringo Starrem. Oba jsou stále ... (tajenka - 18 nevyškrtaných písmen).

T	M	A	V	G	I	V	P	J	P	S	A	A	K	O	M	F	O	R	T	N
A	A	O	R	Ý	P	A	E	R	O	B	I	K	E	L	A	B	M	A	H	Í
B	N	T	Ě	S	T	O	P	O	V	A	Č	Č	V	A	D	N	U	N	O	Č
A	É	V	M	R	U	Ě	P	O	Y	L	K	Á	K	I	O	H	K	E	R	B
S	V	R	O	Z	P	A	R	E	K	E	U	T	E	V	N	Á	I	C	N	E
K	R	L	P	C	A	S	F	A	L	T	Á	A	I	C	A	H	T	CH	I	Ř
O	T	N	E	M	A	T	S	E	T	K	Á	N	Í	Ž	I	N	A	R	S	H
U	Y	N	I	Ž	U	R	T	S	O	A	A	B	E	D	A	T	T	B	T	O
D	A	L	K	S	Z	E	P	V	K	Č	M	B	Í	G	A	P	S	I	A	Ř
E	A	B	A	A	K	I	D	O	T	E	M	A	I	Ř	O	T	O	Á	T	L
L	K	L	Á	U	D	A	R	G	Á	N	L	G	R	I	H	K	T	B	Č	A
Z	Á	S	T	Ě	R	A	O	K	L	K	U	Á	D	Y	R	E	Y	O	F	V
M	D	R	N	P	Ě	E	Z	A	O	A	V	P	S	K	Š	F	C	L	T	I
M	U	R	O	K	E	D	Á	R	H	N	A	I	Š	I	D	E	S	I	G	N
V	D	P	O	CH	V	A	N	T	R	A	C	I	T	N	P	D	K	D	Í	A

ADVOKÁTKA, AEROBIK, ANTRACIT, ASFALT, BAHNIVKA, BALETKA, BOLID, CYTOSTATIKUM, ČÁSTICE, DEFEKT, DEKORUM, DESIGN, DIOPTRIE, DUDÁK, ENCIÁN, FOYER, GIGANT, GLYKOGEN, GRADUÁL, HAMBALEK, HOLÁTKO, HORNISTA, HOŘLAVINA, HRÁDEK, HŘEBČÍN, HŘÍBÁTKO, CHATAŘ, CHORÁL, KAABA, KAČENKA, KOMFORT, KOUDEL, KVANTITA, LAUREÁT, MADONA, MANÉVR, METODIKA, MLUVA, NATÁČKA, NÁZOR, NÍŽINA, NOVINA, OSTRUŽINY, PATRO, PAŽITKA, PISÁLEK, POCHVA, POMĚR, POPELKA, POPRAD, POVYK, PRACOVNA, RANEC, ROZPAREK, SALÁM, SKLAD, STOPOVAČ, ŠPUNT, TABASKO, TAMARYŠEK, TESTAMENT, TĚSTO, VIGVAM, VÝTĚR, ZÁSTĚRA, ZIRKON, ŽELVA. Osmisměrku připravila Zoja Chramostová

Československé fanziny vážně i nevážně

(komentované vydání původní nezkrácené verze článku vydaného v Ikarii, určené hlavně novým odběratelům IK, pro které by něco z něho ještě mohlo být novinkou)

Úvodem

Když mě Eva Hauserová požádala o článek do Ikarie na téma Československé fanziny a SF samizdat vůbec, nevěděl jsem zpočátku, v jakém duchu a z jakých hledisek jej pojmut. Různost možných přístupů odráží alternativní názvy, od nichž se mělo požadované pojednání odvíjet:

Čs. SF samizdat do Vítězného listopadu a po něm

Konec fanzinů v Čechách

Quo vadis fanzine

Kdo je kdo v českých a slovenských fanzinových redakcích

Fanziny v ČSFR a SFR (v české SF republice a slovenské SF republice)

Nakonec zvítězilo hledisko vycházející z motivace tvorby většiny fanzinů (a snad vůbec všeho). Ty vznikají proto, že to jejich tvůrcům působilo radost a potěšení. (Ne že by neexistovaly pokusy dělat klubový fanzin formou povinných brigád či znovuzavedením otrokářského řádu, ale pokud vím, byly to jen řídké a neúspěšné výjimky). A od radosti nebývá daleko k humoru a legraci, pokusím se tedy vzpomenout spíše toho veselejšího v uplynulých letech. Doufám, že nebudu považován za zatvrzelého pragocentristu, když budu více hovořit o fanzinech takřkajíc středočeských, kde jsem byl při tom, nebo alespoň poblíž. Ze stejného důvodu je věnováno méně prostoru i slovenským fanzinům.

Vznikem Ikarie, prvního časopisu, který se věnuje československé i světové SF a fanouškovskému hnutí okolo ní, skončilo asi nejvýznačnější období v historii československého SF samizdatu. Třebaže si fanoušci budou samozřejmě dál vydávat vlastní malonákladové publikace, ať již půjde o úzce specializované teoretické práce, či naopak třeba tvorbu začínajících klubových autorů, nepůjde už o hlavní proud vývoje naší SF, ten se v dnešních podmínkách přestěhuje na stránky masově vydávaných časopisů a knih. Můžeme se tedy poohlédnout za uplynulou historií a uvědomit si, kolik z toho, co dnes užíváme k potěše scifistických duší, rostlo a zrálo v podhoubí fanzinů.

Od založení prvního SF klubu v roce 1979 po dnešní časy vznikla takřka stovka klubů a téměř každý vydával alespoň nějaký čas svůj fanzin. Pokusím se na několika nejzajímavějších typických příkladech vypočítat ve zkratce tu slavnou historii.

Od zamlžených počátků k nejasným koncům

Za vůbec první fanzin můžeme pokládat nepravidelně vycházející povídkový almanach Vega. První číslo se objevilo jako volná literární příloha trampského časopisu Daily Dudlay osady při Plzni Dudlaj (Předence) v roce 1977, tedy dva roky před vznikem prvního SF klubu u nás. Vega vyvažovala jinak recesní charakter Daily Dudlay, který byl zaměřen převážně na společenský život v osadě. Příznačné je motto redakce: „Nebýt pomluv, snad bychom se ani neznali!“ Lze důvodně předpokládat, že fanoušci SF v čele s šerifem osady Karlem Jedličkou (ano, nemýlíte se, jde o postavu mnohokrát zmiňovanou v knize Panelfixn) ani netušili, že jejich tehdejší trestnou činnost budoucnost nazve „vydáváním fanzinu“. Ten byl věnován hlavně povídkové tvorbě, převážně překladům, v prvních číslech pak zvláště povídek Raye Bradburyho, i když už v něm se objevila povídka domácí autorky Dáši Turkové. Vedle ní a Karla Jedličky v tiráži nalezneme i mýtickou „pramáti“ našeho fandomu Riu.

První konkurence Vegy se objevila až v roce 1981, kdy začal svůj fanzin „SCI-FI“ - neperiodický věstník pro interní potřebu sci-fi klubu při hvězdárně v Teplicích vydávat tamní sf klub (dnešní Duna). Fanouškovskému časopisu se začalo zkráceně říkat Věstník, což mělo za následek, že mu po vzniku dalších fanzinů bylo občas upíráno prvenství. Uveřejňoval hlavně tvorbu členů sf klubu, několik povídek se přes něj dostalo do dnes už klasických antologií Iva Železného Stalo se zítra a Návrat na planetu Zemi (Svoboda 1985). Historie Věstníku bohužel skončila jeho dvanáctým číslem, kdy ho nějaký okresní úředník pro jistotu zakázal. Kupodivu však po všechny budoucí roky se už žádnému fanzinu nedostalo této pochybné cti, hlavně asi proto, že po teplické zkušenosti už fanoušci zpravidla nežádali o povolování svých tiskovin, a těžko zakazovat něco, co není předtím povoleno.

V následujícím roce se podařilo převzetím neživotaschopného studentského fakultního časopisu založit fanzin SF klubu při matematicko-fyzikální fakultě v Praze, takto prvnímu čs. SF klubu. První číslo fanzinu bylo distribuováno na Parconu 82 v Pardubicích a již v prvním ročníku se jeho čtenářům dostalo takových lahůdek jako byl „Epilog“ C. Simaka, což je poslední, po letech dopsaná kapitola k jeho vynikajícímu románu „Když ještě žili lidé“. Fanzin v následujících letech přinesl řadu podrobných recenzí na knihy, o kterých jsme tehdy (podobně jako dnes) mohli jen snít, např. recenze prvních pěti dílů Duny či prvních čtyř pokračování Stopařova průvodce po galaxii. Vedle toho přinášel vítězné povídky klubové soutěže O Huňáče zeleného a překlady světových autorů. Od čtvrtého ročníku začal s fanzinem spolupracovat Karel Saudek, jemuž vděčí za své atraktivní obálky. Fanzin klubu Villoidus a klub sám se ocitly na pokraji zániku, když se studenti MFF UK, kteří ho zdědili po třech „generacích“ svých předchůdců, věnovali revoluci a nevychovali patřičně své nástupce. Nebezpečí je snad již zažehnáno, na MFF UK se našli další dobrovolní redaktori a snad se již brzy můžeme těšit na další Villoidy.

Na již zmíněném Parconu 82 se objevil ještě jeden významný fanzin a to tzv. Kočas 82. Šlo o zvláštní vydání **Kolejního časopisu** studentů tamní VŠCHT, kteří Parcon pořádali. Fanzin, který obdrželi všichni účastníci conu obsahoval nejlepší povídky soutěže O cenu Karla Čapka. Název Kočas se na počet pardubických studentů-fanoušků používá pro pravidelné sborníky vítězných prací soutěže i potom, co se Parcon po zásahu místní vrchnosti přestal pořádat v Pardubicích.

V roce 1983 začal vydávat svůj fanzin Siréna dnešní spolupracovník Ikarie Pavel Kosatík. První čísla Sirény vycházela na průklepovém papíru v nákladu 50 výtisků, PK tedy každé pětikrát opisoval s deseti kopiemi, další již byly cyklostylované a dostaly se k širšímu okruhu čtenářů. Fanzin byl věnován převážně recenzím, uvahám a SF esejistice. Dodnes zůstává nepřekonán v aktuálnosti a rozmanitosti, objevovaly se v něm i trojrecenze, např. na Les bratří Strugačských. V září toho roku vyhlásil fanzin soutěž „Pseudovyabstrahovaná Judita“, šlo o povídkovou soutěž se zadanými prvními větami. Zvítězil v ní Jan Hlavička, který napsal povídky na všechny tři zadané věty a ještě je spojil postavou robovoda Boguskiho.

V roce 1984 začal vycházet Interkom, specializovaný fanzin spojující informačně většinu čs. sf klubů a aktivních fanoušků. S původní myšlenkou vydávat něco podobného přišel Pagi C., vymyslel i název, v době svého šéfredaktorování vydával IK v deseti kusech na

psacím stroji. Po něm převzal myšlenku i realizaci Vláda Veverka a s pomocí Mirka Nejedlého (sfk TOS, Praha 10) jej začal vydávat ve větším nákladu, tuším okolo 50 kusů, zpočátku ještě ve formátu A4. Po strahovské poradě čs. SFk se šéfredaktorem IK stal Pavel Březina z SFk Parsek (později známý spíše jako Parsex). Několik posledních let to táhnu já, za vydání pomoci Evy Hauserové a Caroly Biedermannové. Grafickou úpravu má na svědomí Filip (Felix) Bezděk. Tak se IK od původního jednoho strojopisného listu vyvinul až v dnešní měsíčník s pravidelnou literární přílohou Kvark. Do konce roku 1990 vyšlo přes 80 čísel. Dále je zbytečné pokračovat, kdo by měl IK znát lépe než jeho čtenáři.

Na jarní poradě sf klubů v Hostivaři roku 1985 se objevila první fanouškovská antologie Lety zakázanou rychlostí. Uspořádal a zasvěceným komentářem ji opatřil Pavel Kosatík. V roce 86 vyšel druhý díl a v roce 1988 třetí, na rozdíl od prvních dvou, které byly množeny cyklostylem, byl již tištěn na maloofsetu s obálkou K. Saudka. O obě tato zlepšení se zasloužil Pavel Nosek, fanoušek SF a přítel K.S.

Sto šedesát sedm let po tom, co Mary W. Shelleyové napsala svůj průkopnický román Frankenstein, založil fanoušek a překladatel SF Jindřich Směkal fanzin brněnských sf klubů AF 167. Od prvního čísla překonal svou kvalitou, a to jak v grafické úpravě, tak i úrovní a zpracováním textů většinu fanouškovské produkce. Od roku 1990 se přeměnil na profesionální čtvrtletník.

V roce 1985 začal SF klub Laser vydávat svůj stejnojmenný fanzin. První ročník vycházel v malém nákladu na ormigu a málokdo ho dnes má kompletní, další už byly cyklostylované v několikastovkovém nákladu a rozesílány po celé republice (rozuměj Československu). Vděční čtenáři v něm našli vedle povídek, filmových recenzí i romány na pokračování, např. Clarkovu Vesmírnou odysseu 2010 či van Vogtovu Výpravu ke hvězdám. Laser byl prakticky od svého založení představován svým šéfem Tomem Jirkovským, a tak, když tento ukončil studium na MFF UK a odešel z Prahy do Plzně, přestěhoval se s ním i klub. Dnes se Laser mění na soukromé nakladatelství, kde vedle fanzinu vychází i knihy, např. Svatyně odpornosti sestavená z povídek R. E. Howarda.

Na počátku roku 1986 začal po dlouhém hledání zřizovatele a shánění různých povolení vycházet fanzin Poutník jako společný projekt Klubu Julese Vernea a SF klubu Time machine. Co do kvality zůstal několik let nepřekonán, mezi členy klubu bylo několik signatářů Charty 77 a dalších fanoušků, jejichž publikačním snahám režim příliš nepřál, a tak se realizovali na stránkách Poutníka. Jako první objevili našemu čtenáři R.E. Howarda (autora Conana) a mnoho dalších, u nás málo známých autorů, např. J. Haldemana a M. Leinstera. Za největší počín redakce Poutníka však považují vydání zkrácené verze všech dílů Asimovovy Nadace. Dnes Poutník přechází na maloofset a velký náklad a můžete si o něj napsat na adresu KJV (viz Ikarie 1/91). Bude zajímavé sledovat, zda Poutník udrží svou vysokou kvalitu, když se z bývalých disidentů stali poslanci.

Rok 1986 je pamětihodný i tím, že se v něm poprvé podařilo vydat několik fanzinů a SF samizdatů maloofsetem. Vedle prvního čísla Ikarie XB1, předchůdkyně magazínu, který právě čtete, šlo o dvě knihy povídek. Sbírku překladů zahraniční SF Paralelní světy vydal dnešní redaktor Ikarie Ivan Adamovič ve spolupráci s SF klubem Slan a sbírku původní české SF vybrané z příspěvků Ceny Karla Čapka Lidštější než lidé vydal autor tohoto článku jako první svazek edice FS (Fandom sobě). V této knize byla poprvé a na mnoho let také naposledy vydána povídka Fr. Novotného Legenda o Madoně z Vrakoviště, kterou jste si mohli většinou přečíst až v Ikarii 7/90.

Na podzim tohoto roku uspořádal SF klub Malevil poradě aktivistů čs. SF klubů. Byl zde vydáván fanzin „typu drbna“. První takto vytvářený fanzin se objevil již o rok dříve na semináři o fanzinech pořádaném L. Peškou (SFk Slan) ve Vrbičanech, fanzin se jmenoval tuším Večerní, (Ranní, Polední) Drbičany. Přímou během porady skupina nadšenců vyráběla na ormigu ilustrované noviny, jejichž obsah se netýkal zdaleka jen průběhu jednání, ale obsahoval i klípky a žertovné mystifikace o přítomných i nepřítomných, kreslený humor a v pozdějších číslech i erotickou rubriku Caroly B. Fanziny se tak oklikou vrátily k opomíjenému zdroji inspirace, ze kterého tak vydatně čerpal jejich nevlastní praotec Daily Dudlay a dnes Galaktická kavárna Hana Sola v Ikarii.

Program této památné porady, na které byly mimo jiné poprvé distribuovány Lidštější než lidé, byl zpestřen výletem na nedaleký hrad Svojanov. Nikdo tehdy bohužel netušil, že den předtím zde pořádali svůj sraz místní jehovisté, či jiný spolek podobně režimu nepohodlný. Díky bdělosti tamního informátora StB, který na patřičná místa ohlásil přítomnost dalších podezřelých živlů, dostali v následujících měsících v několika klubech návštěvu podivných mužů, bohužel nikoli zelených.

Zdroj: <http://interkom.vecnost.cz/1991/19910752.htm>

[Zdeněk Rampas](#)

Časopis pro ty, kdo chtějí vědět víc nejen o SF a fandomu, ale i životě fanoušků

Nacházíte se na stránkách nejdéle vycházejícího československého fanzinu. První Interkom (dále jen IK) vyšel v roce 1984 a v roce lednu 2003 dorazilo ke čtenářům 200. číslo. Od roku 1999 začal IK pravidelně vycházet i na webu. Navíc se nám podařilo rekonstruovat většinu čísel od roku 1990, kdy jsme začali využívat počítačovou sazbu, a později díky pomoci Zdeňka Randy i čísla mezi roky 1984 a 1990.

Webové Interkomy do roku 2005 vznikly automatickou generací z formátu Ventury 3/GEM a Ventury 8. Omluvte proto občas poněkud neinvenční (strojovou) úpravu. Budeme vděční za upozornění na veškeré nalezené nedostatky, od pravopisných chyb, přes chybné reference až po nelogické řazení článků podle témat atp. V další verzi IK je již nenajdete. Na vaše návrhy a připomínky se těšíme na adrese: [e-mail: ram@apro.cz](mailto:ram@apro.cz) resp. [e-mail: zrampas@gmail.com](mailto:zrampas@gmail.com)

Zdroj: <http://interkom.vecnost.cz/interkom.htm>

Leccos - SF klub

SF klub, společnost příznivců [sci-fi](#) (SF), některé její užší části či určitého SF díla. První SF kluby vznikly v USA ve 20. letech, v Čechách a na Slovensku v roce 1979 na kolejiách Matematicko-fyzikální fakulty [Univerzity Karlovy v Praze](#). V dalších letech vzniklo asi 90 SF klubů. Hlavní činností SF klubů je vedle osobní komunikace [fanů](#) vydávání [amatérských](#) časopisů ([fanzinů](#)) a pořádání střetnutí fanů ([conů](#)).

Zdroj: <http://leccos.com/index.php/clanky/sf-klub>

NÁVŠTĚVA OSTRAVSKÉHO JAZZOVÉHO KLUBU PARNÍK

Počátek letošního roku zastihl náš hudební klub v Libuši v období nepříliš bohatém na hudební akce. Když se naskytla možnost navštívit ostravský jazzový klub Parník, několik členů tuto možnost s radostí využilo, také proto, že po dlouhé době bylo možné vidět při hraní našeho kamaráda, vynikajícího hráče na kontrabas a basovou kytaru Josefa Paka. Poprvé ho většina z nás viděla loni v Orlové v restauraci Route 66 v sestavě blues-rockové skupiny Pakostr.

Nejprve vystoupil 2. února jako součást Comba Zbyška Brzusky. Pan Zbyšek Brzuska je jazzový pianista, který kolem sebe soustředil vynikající jazzové hudebníky se zpěváky Jerry Erbenem a Simonou Pavelkovou v čele. Jejich repertoár tvořily skladby z oblasti swingu, jazzu, rock and rollu, soulu a latinskoamerické hudby, evergreeny, které všichni znají z podání takových pěveckých veličin, jako byli Frank Sinatra, Elvis Presley, The Beatles, Manhattan Transfer nebo Flora Purim. Pro nás Orlováky byla zajímavá skladba „Route 66“ (stylová orlovská restaurace), ve které zasedl výjimečně za bicí zpěvák Jerry Erben, aby se rozpomenul na časy, kdy za bicími sedával pravidelně. Skladba byla poměrně věrná své prapůvodní jazzové podobě a dost se různila od verzí známých z podání řady rockových skupin. Ke slovu se dostali i ostatní instrumentalisté, když v jednotlivých pasážích skladeb dostali prostor pro vlastní improvizaci. Oba vokalisté zpívali jednak samostatně a také Jerry Erben v duetu se Simonou Pavelkovou. Vystoupení bylo výborně ozvučeno Liborem Langerem, který je jinak majitelem prodejny hudebnin Muzikant. Na konci vystoupení jsme slíbili Josefu Pakovi, že si za týden, 12. února, přijdeme poslechnout vystoupení jeho vlastní skupiny Joe After Trio.

Hned při odjezdu se nám do programu vloudila malá chybička, koncert začal až ve 20⁰⁰ hodin, tedy o hodinu později než jsme si mysleli. Nijak to nevadilo, alespoň jsme byli u toho, jak JOE AFTER TRIO zkoušeli a připravovali se na vystoupení. Byla to za celý večer také jediná, malá, vloudivší se chyba. Koncert byl fantastický, těžko hledám vhodná slova. Byl jiný než koncert Comba Zbyška Brzusky. Brzuska hrál lehkou taneční hudbu, kdežto Pak se svým Triem těžké moderně jazzové variace s neskutečnými instrumentálními výkony jak klavíristy (Jiří Zabystřan z Třince), který hrál na el. piano, bubeníka (Dan Olejník z Kopřivnice) a samozřejmě Josefa Paka (Radvanice) na kontrabas. Odpovídal tomu i výběr autorů skladeb světového formátu jako Chick Corea, Charlie Parker, Sonny Rollins nebo Duke Ellington. Jen 2x po 3 skladby s nimi zpívala jako host a překvapení večera "superstar" Markéta Konvičková (Třinec), také výborná zpěvačka obdařená poněkud zastřeným, sametově zabarveným hlasem, štíhlým tělem a něžnými, neprovokujícími pohyby. Pak (After) se ten večer vyřadil, hlavně při mezihrách. Mně osobně se nejvíce líbil při vlastní zpívané skladbě s názvem „Pravdivé slzy života“, která měla i hezký text, a při skladbě, kdy jenom jakoby pobrukoval do těžkých rytmických linek, které kouzlil na kontrbasu. Samotnou kapitolou byl bubeník. Jeden z mála, kterého jsem viděl, že bezhlavě netluče, ale s lehkostí hraje na bicí. Vrcholem bylo jeho úžasné asi 10 min. sólo, při kterém si zbytek kapely šel sednout, a spolu se všemi přítomnými v Parníku zírali, co na bicí předváděl. Přesto že byl ten večer v televizi olympijský hokejový turnaj, sešlo se i poměrně dost lidí, tak 40-50, všichni nadšeně tleskali při každém sólu a nakonec jsme si vynutili přídavek. Za pozornost stojí i zmínka o samotném Parníku. Klub je situovaný do centra Ostravy na Sokolovské třídě. Konečná zastávka orlovského autobusu je přímo u Parníku. Samotný klub je vybaven bohatým barem s možností si objednat jídlo, je výborně osvětlený a vždy perfektně nazvučený. Je i dostatečně velký a může také sloužit k tanci. Vydařený večer s fantastickou hudbou. Je škoda, že jsme byli z klubu jenom tři, se mnou Roman Holtzer a Jarda Pühr. Je těžké pochopit, že přes obeslání pozvánkami může zbytek členů klubu tak kvalitní hudební produkci ignorovat. Možná se bojí konfrontace se svou muzikantskou úrovní. Při loučení se členy Joe After Tria nám bylo přislíbeno, že minimálně Josef Pak si do Libuše přijde někdy zahrát. To se taky zanedlouho stalo, v pátek 21. února. Díky pozdějšímu začátku jsme odjížděli až ve 23⁰⁰ posledním autobusem. –zrada–

Vernisáž fotografií Josefa Paka

Josef Pak není jen vynikajícím hudebníkem, ale i fotografem. Na svých cestách po zahraničí s hudbou se ve volných chvílích toulá s fotoaparátem a snaží se zaznamenat pro sebe i známé atmosféru exotických krajín. Byli jsme se z Hudebního klubu v Orlové dne 7. března podívat na vernisáž jeho fotografií DĚTI MELANÉSIE v šenovské restauraci Horakůvka. Překvapilo nás velmi příjemné prostředí restaurace v historické budově z počátku 19. století, která prošla rozsáhlou

7.3. 2014 v 16:30 vernisáž
DĚTI MELANÉSIE
Josef Pak

Horakůvka
restaurace
www.horakuvka.cz

Host večera - PAKOSTRA
Radek Pastrňák - frontman skupiny BUTY
Jiří Kostadinov - ostravská bluesová legenda
Josef Pak - jazzman a amatérský fotograf

rekonstrukcí ukončenou v roce 2012. Restaurace Horakůvka představuje kulturní centrum dnešního Šenova.

Po úvodním slovu manažera skupiny Pakostr, ve které Pepa Pak hraje na kontrabas, tato skupina zahrála několik skladeb. Vynikající nazvučení a výběr skladeb navodil patřičnou atmosféru k prohlídce fotografií dětí Melanésanů, kteří patří k původním obyvatelům Oceánie. Bylo přichystáno i malé občerstvení v podobě rautu. Fotografie budou vystaveny 3 měsíce.

–sdur–

Malá hudební historie Orlové

Michal Szott

Orlovská postavička pouličního hudebníka známého svým koncertováním po hospodách a jarmarcích nejen v Orlové, ale po celém Těšínsku. Zajížděl i na srazy mládeže do Beskyd a právě odtamtud pochází pomluva, že patřil k 4% menšině. Nikdo mu neřekl jinak než „Michol“. Byl zdrojem zábavy a někdy i posměchu pro svůj zjev a hlavně pro své průpovídky, jako např. „to sum šumné panicecky“ a „nimo pan fusatum korunke?“ (Rakousko – Uherské stříbrné peníze s vyobrazením císaře Fr. Josefa I.). Lidé ho považovali za polovičního blázna, nebo alespoň za podivína. Pravdou asi je, že to tak předstíral a jeho „imidž“ částečného žebráka mu dovozoval celkem slušný život. Pro zábavu na něj pokřikujících lidí se někdy rozběhl a k nohám připevněnými řemínky od paliček bubnoval do bubnu a činelu v rytmu poskoků.

Do Orlové se dostal za 1. světové války v době ruské ofenzívy v Polsku v březnu roku 1915 vedené generálem Brusilovem, kdy rakouské úřady evakuovaly ohrožené obyvatele Haliče. Do Orlové přibýlo tehdy na 5 000 Poláků. V dubnu pak bylo Slezsko pro tyto běžence uzavřeno a ti byli dopravováni dále do Čech. V Orlové později měl podnájem v kopci nad „dělnickým domem“ u hudebního nástrojáře Stanislava Slawinského, který dříve působil v Lazích. Taky bydlel v domku na Obrokách u „Rajčule“. Michol o sobě tvrdil, že je levoboček z polského šlechtického rodu a že před druhou světovou válkou prošel celou Evropou a dostal se až na Korsiku a do Španělska. Často jezdil autobusem na poutě s orlovskými katolíky a zatím co oni šli do kostela, on měl plný klobouk peněz za hudební produkci. Při svých toulkách po Beskydech často byl poznán spoluobčany z Orlové a okolí, kteří ho zvali na občerstvení do svých chat. V roce 1967 dostal Slawinski z MNV na svůj dům demoliční výměr a všem podnájemníkům dal výpověď. Michol dostal v roce 1968 od MNV náhradní byt v Zimném dole a byl již částečně přestěhován, když onemocněl chřipkou a krátce nato zemřel. Mohl mít něco přes 70 roků. Jelikož neměl žádné dědice celý jeho majetek propadl státu. A neměl toho málo. Jeho byt se skládal z malé předsíně, prostorné kuchyně a velkého obývacího pokoje. V kuchyni měl gauč na kterém spal a skříň se svršky. Na stěně v kuchyni prý měl na 40 „pendlovek“ většinou skříňového provedení. Uprostřed kuchyně stála skříňka, na které trůnila malá truhlice až po okraj naplněná „fusatými korunkami“. Uprostřed obývacího pokoje bylo na sobě položeno 7 kobereců – „peršanů“, po kterých se však nechodilo. Uprostřed na těchto kobercích stál menší krásně vyřezávaný stůl. Vpravo kolem stěny byly rozestavěny komody („šraňky“) na kterých stálo několik pokojových hodin. Dále následovala čelní stěna prolomena dvěma okny do ulice, mezi kterými stála prosklená skříň s porcelánem a křišťálem. Pod okny byly umístěny stolíky na kterých byly různé sošky. Na levé stěně byla překrásná barokní jídelna, která se lomila částečně na stěnu přilehlou ke dveřím. Na této stěně viselo kolem sloupových hodin dalších asi 10 pendlových hodin v luxusním provedení. U jídelní stěny byl krásný barokní stůl. Podle některých lidí Michalovy sloupové hodiny po jeho smrti stály v zasedací místnosti MNV Orlová v Orlové - Porubě. Nyní asi jsou v kanceláři starosty Orlové v nové radnici.

Foto Eduard Cieslar - 1934

1. Máj 1963

„Michol“ dělal reklamu, nebo vlastní humor?

Zdroje: Kronika Orlové, sbírky Státního okresního archivu v Karvině, Antonie Kaniová, Stanislav Tomiczek, vlastní vzpomínky

Fotografie v úvodu a pozvánka do kina Elite dole vpravo: archiv Marcela Bronczkové

Jiří Rudolf Míša

(*19.9.1920 – † 8.5.1998)

Orlovský rodák, profesor, hudebního pedagog a skladatel, který byl také ředitelem kůru a varhaníkem v katolickém kostele v Orlové v letech 1940 – 1975. Jeho hra při bohoslužbách na varhany byla nezapomenutelným uměleckým zážitkem. Zároveň vedl chrámový sbor, s nímž se odvážil provádět spolu s pozvanými špičkovými sólisty náročná hudební díla, jako např. Verdiho Requiem, Mozartovy mše aj. Také pedagogicky působil na orlovském reálném gymnáziu a mnoha hudebních školách. Fotografie je z roku 1941, rok po návratu do Orlové ze studií na konzervatoři v Brně a ročního působení v Praze. Studoval v Brně hru na varhany, sbormistrovství a operní zpěv. Bydlel tam v rodině skladatele Leoše Janáčka. Za krátkého působení v Praze byl korepetitorem Kühnova dětského pěveckého sboru. Léta byl sbormistrem opery v Ostravě, také byl zakladatelem a sbormistrem sboru Čs. rozhlasu v Ostravě a Filharmonického sboru Ostrava. Byl sbormistrem taky několika amatérských sborů, např. Ženského pěveckého sboru Orlová. Překvapoval veřejnost neobvyklou a vynalézavou dramaturgií a nevyhýbal se soudobé hudební tvorbě. Byl autorem scénické hudby k několika divadelním hrám. Pan profesor se stýkal s velkými osobnostmi naší kultury. Mezi jeho důvěrné přátele patřili např. Rudolf Vašata – dirigent evropského formátu, Václav Trojan – vynikající hudební skladatel a v neposlední řadě orlovský rodák Bohdan Warchal – houslový virtuos. Obzvláště si ho oblíbil Václav Trojan poté, co se pan profesor podstatnou měrou zasloužil o světovou premiéru jeho opery „Kolotoč“. Z působení v divadle se znal s mnohými umělci, např. s hercem Hlinomazem byli dobří přátelé. V předvečer 750. výročí první zmínky o Orlové napsal historické pojednání *Historie velké Orlové*, které vycházelo na pokračování v měsíčníku *Orlovský zpravodaj*. Od roku 1975 až do své smrti působil jako sbormistr v šenovském kostele. Od roku 2002 jeho jméno nese Základní umělecká škola J. R. Míši v Orlové – Porubě.

Za války se uchýlil jako většina slovanské hudební mládeže pod ochranu kostelních zdí, kde se mohla dělat hudba i velkého formátu. V den osvobození Orlové 1. 5. 1945 běžel co nejdříve do rozstříleného kostela zkontrolovat varhany a taky hned zahrál československou hymnu přítomným lidem, kteří se šli podívat na škody po boji sovětské armády s Němci. Možná Němci na Kopaninách v postavení na hřbitově u evan. kostela zaslechli burácení jeho varhan. K definitivnímu ústupu byli donuceni až příští den. Škoda, že za totalitního režimu nemohl z důvodu svého náboženského přesvědčení plně rozvinout svůj talent. Byl malý vzrůstem, ale velký duchem. Za jeho působení v orlovském katolickém kostele se pěvecký sbor a chrámová hudba povznesla na nejvyšší úroveň ve své historii. Známý sexuolog Radim Uzel s uznáním vzpomíná na jeho hru na varhany při mších svatých. Po úraze v dětství se mu deformovala páteř, a pak tak trochu vypadal jako hlavní postava z francouzského filmu Hrbáč.

Heilige Hedwig, bitte für uns!

Festandacht zu Ehren der heiligen Hedwig

anlässlich des 700-jährigen Jubiläums der hl. Patronin von Schlesien

am Sonntag 17. Oktober um 16 Uhr.
in Orlau O.S.

Bei dieser Andacht wirken mit:

Soli:

Sopran — Marie Platschek
Alt — Anna Gill
Violoncello — A. Wojnar
Orgel — Prof. G. R. Mischa.

Erweiterter gemischter Kirchenchor und Orchester aus Trzynietz, Karwin, Freistadt und Orlau.

Leitung: Prof. G. R. Mischa.

V. KIRCHENKONZERT

ZUM GEDÄCHTNIS DER GEFALLENEN SOLDATEN

ABGEHALTEN

AM 7. MAI 1944

UM 17 UHR IN DER R.-KATH. PFARRKIRCHE

ZU ORLAU

G. VERDI-REQUIEM

FÜR SOLI, CHOR UND ORCHESTER

SOLISTEN:

FELI WAGNER, MIZZI PLACEK,
ING. EDUARD HRUBEŠ, Opernsänger aus M.-Ostrau,
stud. med. EDUARD GALUSCHKA, BRUNO CHMIEL

AN DER ORGEL:

ING. OTTO VEVERKA

SYMPHONIEORCHESTER UNTER DER LEITUNG

VON PROF. GEORG R. MISCHA

628—1097-44

Ve Spojených státech zemřel v pondělí 27. ledna 2014 ve věku 94 let legendární folkový zpěvák, skladatel, hudebník a sběratel lidových písní Pete Seeger, vlastním jménem Peter Seeger. Hudební svět je tím chudší o dalšího opravdového velikána. Pocházel z hudební rodiny. Jeho otec Charles Seeger byl muzikolog a hudebně aktivní byli i jeho sourozenci Mike a Peggy Seegerovi. V roce 1935 jej otec vzal na festival lidové hudby v Severní Karolině, který ho zaujal natolik, že zanechal studia sociologie a začal trampovat s kytarou a banjem po Spojených státech. V té době poznal mnoho zajímavých hudebníků, jako byli Woody a Arlo Guthrie, Leadbelly nebo Sonny Terry a Brownie McGhee. Počátkem 40. let zakládá první skupinu The Almanac Singers a v roce 1949 The Weavers. The Weavers zaznamenali největší úspěch na počátku 50. let, ještě před tím, než byli pro levicové smýšlení Peta Seegera zařazeni na černou listinu v období McCarthyho* honu na komunisty. Byl znám členstvím v komunistické straně USA (do roku 1950) a svými levicovými názory. Oponenti z pravicového politického spektra jej často nazývali hanlivými jmény, z nichž nejznámější je přezdívka „Stalinův kanárek“. Bylo to za jeho prosovětský a proněmecký postoj v době platnosti paktu Ribbentrop-Molotov (od 23. 9. 1939) mezi Sovětským svazem a nacistickým Německem, kterým si obě mocnosti pod mírovou záštitou rozdělily sféry vlivu v Evropě. Svůj tehdejší postoj dokonce vyjádřil v písni „Songs For John Doe (1941)“, ve které nazývá tehdejšího amerického prezidenta Roosevelta „válečným štváčem“ za to, že přicházel stále častěji s úvahami, že bude pravděpodobně nevyhnutelná vojenská konfrontace s Německem. Své protiválečné názory, stejně jako ostatní členové komunistické strany USA, změnil až po 22. červnu 1941, kdy Německo napadlo Sovětský svaz (také konec paktu Ribbentrop-Molotov) a stal se z něho silný zastánce války s Německem. Nakonec byl odveden do armády a až do konce II. světové války sloužil v Pacifiku. Po odhalení Stalinova kultu osobnosti (1956) se stal silným antistalinistou, ale zůstal i nadále věrný svým levicovým názorům. V roce 1961 odmítl vypovídat před sněmovnou reprezentantů o svém působení v komunistické straně USA. Za pohrdání Kongresem ho odsoudili na deset let vězení, odvolací soud však o rok později rozhodl o jeho propuštění. V roce 1964 odehrál několik koncertů v tehdejší Československu. Koncerty se setkaly s velkým úspěchem a jeho vystoupení se považuje za jeden z hlavních impulsů pro rozmach české folkové a country scény. Pražský koncert nahrál Seegerův dlouholetý přítel, producent a autor kreslených filmů Gene Deitch a dlouhohrající desku vydala firma Supraphon ve své edici Gramofonového klubu. Naši posluchači, znalí domácích neutěšených politických a ekonomických problémů, už byli méně nadšeni z jeho názorů obdivujících socialismus. V roce 1966 se stal spoluzakladatelem ekologické organizace Clearwater (Čistá voda), která upozorňovala na silné znečištění řeky Hudson.

Seeger se silně angažoval proti válce ve Vietnamu, později proti válce v Iráku a Afganistánu. Po volbě prezidenta USA Baracka Obamy byl jedním z hostů inauguračního koncertu. V roce 2011 byl vůdčí osobností v hnutí Occupy Wall Street (Okupujte Wall Street), kdy masy Američanů vyjadřovaly nespokojenost s politickými a hospodářskými poměry ve Spojených státech. Seeger se mohl, jako snad jediný hudebník, chlubit nominací na Nobelovu cenu míru. Vraťme se ještě k Seegerovým hudebním aktivitám. Jako sběratel lidové hudby spolupracoval s Alanem Lomaxem (1915-2002), který je celosvětově uznávaným odborníkem v oblasti lidové a folkové hudby. Výsledky jejich sběratelské činnosti vydává hlavně firma Folkways Records. Kromě hry na kytaru byl Seeger také vynikajícím hráčem na banjo a ukulele. Počátkem 60. let napsal učebnici hry na pětistrunné banjo „How To Play The Five-String Banjo“, ze které dodnes čerpají zájemci o hru na banjo. Rovněž vycházely jeho instruktážní desky hry na banjo. Byl také spisovatelem. Nejznámější jsou jeho knihy Bells Of Rhyney (1964) a Henscratches And Flyspecks (1972). Vystupoval ve filmech (Alice's Restaurant, 1969). Je autorem písní, z nichž mnohé zdomácněly i v našich končinách. Za všechny jmenujme Where Have All The Flowers Gone? (Řekni, kde ty kytky jsou – Judita Čerovská a Marie Rottrová), We Shall Over Come (Jednou budem dál – Spirituál kvintet) nebo If I Had A Hammer (Kladivo - Waldemar Matuška). Všeobecně platí, že u nás se nenajde jediné posezení s kytarou, aby tyto písně nezazněly. V podání americké skupiny The Byrds se stala světově známou píseň Turn, Turn, Turn. V druhé polovině 60. let se tato píseň stala hymnou umírněného hnutí hippies. Zemřel v pondělí v noci v newyorské nemocnici, kde ležel podle jeho vnuka Kitama Cahill-Jacksona necelý týden. Díky jeho hudebním a společenským aktivitám byla populární hudba obohacena o novou kategorii zvanou protest song. Svým přirozeným, skromným vystupováním a postoji, ve kterých vždy pojmenovával věci pravými jmény, dokázal v jednoduchých písních rozezpívat široké masy lidí. Jeho píseň „Jednou budem dál“ (We Shall Over Come) se stala jedním z hlavních symbolů tzv. sametové revoluce v roce 1989 u nás.

[YouTube.com](https://www.youtube.com/watch?v=9Kj0tWpY8j0)

Poznámka (*): Joseph Raymond McCarthy (1908-1957) byl americký republikánský politik a doživotní senátor za stát Wisconsin. V počátečním období studené války byl hlavním představitelem amerického antikomunismu a protisovětských postojů, které většinou nedokázal podložit fakty. Toto období vešlo do dějin jako „mccarthismus“.

Zdroje: Wikipedie, internet, vlastní archiv

Zpracoval: -zrada-

Zemřel PHIL EVERLY (*19. 1. 1939 - †4. 1. 2014)

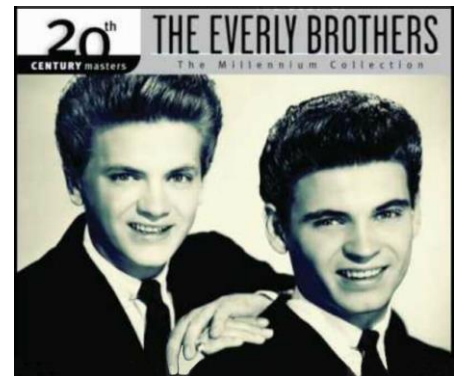

Zemřel mladší člen slavného dua The Everly Brothers-Phil. Phillipu „Phil“ Everlymu bylo mu 74 let. Podle vyjádření rodiny podlehl následkům chronického onemocnění plic. Spolu se starším bratrem Donem (nar. 1.2.1937) pocházeli z hudební rodiny. Rodiče Ike a Margaret Everlyovi byli známými country zpěváky, kteří poskytovali svým ratolestem od malička hudební vzdělání.

Don s Philem vystoupili poprvé v rozhlasové stanici ve státě Iowa, když jim bylo osm, resp. šest let! Po ukončení studia v roce 1957 vydávají svou první malou desku „Keep A-Loving Me//The Sun Keeps Shining“ (Columbia 21496). V Nashvillu se setkávají s fenomenálním kytaristou Chet Atkinsem, který s bratrskou dvojicí podepsal nahrávací smlouvu pro společnost Cadence Records. Hned první deska „Bye Bye Love//I Wonder If I Care As Much“ (Cadence 1315) se dostala na první místo americké singlové hitparády. Je to počátek jejich neuvěřitelné hudební kariéry, kdy se stali na přelomu 50. a 60. let 20. století snad nejpopulárnějšími představiteli rock and rollu. Za svůj vzor je považovali Simon And Garfunkel nebo pěvecké duo The Carpenters. Podle jejich kytarových postupů se učil hrát Keith Richards, člen The Rolling Stones. Dokonce slavní The Beatles, kteří v počátcích svého vzniku často měnili názvy, krátkou dobu se jmenovali The Four Everlys.

Bratři Everlyové vystupovali společně do roku 1973. Za 26 let společné dráhy měli 38 singlů v americké hitparádě, z toho čtyři dosáhly na nejvyšší pozici. Byly to už zmiňovaný singl „Bye Bye Love“, hned následující Wake Up Little Suzie//Maybe Tomorrow (Cadence 1337), All I Have To Do Is Dream//Claudette (Cadence 1348) a po přechodu k Warner Brothers v roce 1960 singl Cathy's Clown//Always It's You (Warner 5151). Všechny čtyři jmenované singly spolu s dalšími singly vydanými u firmy Cadence existují také ve formátu 78 otáček. Celkem vydali 21 alb. První album se jmenuje jednoduše The Everly Brothers (Cadence 3303, jen mono).

<http://www.youtube.com/watch?v=Jkd3yHviCr0>

Po neshodách se v roce 1973 bratři Everlyové vydali na samostatnou pěveckou dráhu, nutno dodat, že bez jakéhokoli úspěchu. Až po deseti letech se dávají znovu dohromady. Do Philova úmrtí však již nevydali žádnou desku. Věnovali se jen koncertní činnosti. The Everly Brothers patří mezi nejvýznamnější představitele rock and rollu. Jako pěvecké duo se výrazně zasloužili o prolomení hranice mezi country and westernovou hudbou a standardní populární hudbou. Jejich nenapodobitelný dvojhlas, způsob hry na kytary a spojení s nejlepšími tradicemi country hudby byl v druhé polovině 50. let 20. století zcela nový a ovlivňuje všechny následující generace hudebníků.

The Everly Brothers se dočkali nejvýznamnějších hudebních ocenění. V roce 1986 byli zařazeni do Rock And Roll Hall Of Fame, následovala cena Grammy (1997) za celoživotní dílo a v roce 2001 byli zařazeni do Country Music Hall Of Fame.

Zemřel Jan Czarnecki

V pátek 17. ledna 2014 zemřel ve věku 70 let Jan Czarnecki z Rychvaldu. Pohřeb se konal v úzkém rodinném kruhu. Hudebně se aktivně věnoval přibližně v letech 1960 až 1985. Hrál na tenor saxofon, kytaru a baskytaru. Byl fundovaný a všestranný muzikant. Hrál v kapelách různého zaměření, např. s Ing. Macurou (Wallerio Combo), v kapele Kovony Karviná, s Věňkem Bardonem, Romanem Holtzerem a s jinými. Měl i svou kapelu, trio složené z Karla Kuše a Bohuslava Mališe. Pracoval na Dole Doubrava jako strojník pomocných těžních zařízení („šibiky“). Hraní zanechal z důvodu zhoršujícího se zdravotního stavu.

CARAVEL 1964 - 1965

Zleva:

- Karel Kuš (bicí), zemřel 27. 10. 2013 v 64 letech
- **Jan Czarnecki** (doprovodná kytara, zpěv)
- Roman Holtzer (sólová kytara) - *kapelník*
- Svatopluk Křížek (basová kytara)

Skupina CARAVEL vznikla ze skupiny The RAKES

Roman Holtzer

KONCERT DEPECHE MODE OPĚT VYPRODANÝ!

V pondělí 10. února vystoupili v rámci celosvětového Delta Machine Tour u nás dobře známí „depešáci“. Byl to

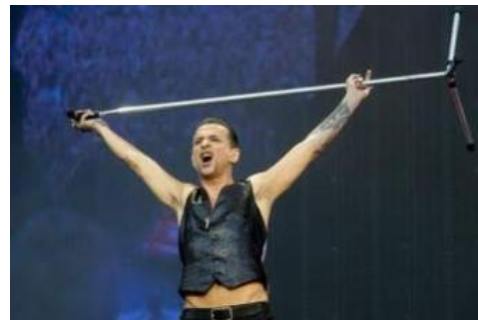
jejich devátý koncert u nás. První se konal ještě za starého režimu v roce 1988! Depeche Mode patří mezi nejvýznamnější představitele elektronického popu nebo také synth popu či synth rocku. Depeche Mode vznikli v roce 1980 v anglickém Basildonu. První desky nahrávají jako kvartet se zpěvákem Dave Gahanem v čele. Skupinu ještě tvořili Vince Clarke (kytara, zpěv, bicí automat), Martin L. Gore (kytara, klávesy, zpěv) a Andy Fletcher (basová kytara, klávesy). V tomto obsazení vydávají v červnu 1981 první singl New Life // Shout (Mute Records MUTE 14) a v říjnu téhož roku první album Speak To Spell (Mute Rec. STUMM 5). Po vydání prvního alba skupinu opouští Vince Clarke, aby

mohl uplatnit své umírněnější představy o rockové hudbě jako sólový interpret a ve skupinách Yazoo a Erasure. Po odchodu Clarkea až do současnosti vystupují Depeche Mode jako trio, vyjma období 1982-1995, kdy za klávesami a bicími usedal Alan Wilder. S nezávislou firmou Mute Records zůstanou Depeche Mode spjati až do roku 2013, kdy vydávají album Delta Machine (88765460631 1.2) pro velkou gramofonovou společnost Columbia.

Na pondělním koncertu před zaplněnou pražskou O2 arénou (podle pořadatelů 17000 prodaných vstupenek!) zazněly hlavně písně ze zvukově si podobných alb Violator (Mute STUMM 64, duben 1990) a už zmiňovaného loňského alba Delta Machine. Za nadšené reakce posluchačů napříč několika generacemi zahájili Depeche Mode své vystoupení skladbami Welcome To My World a Angel. Následovaly Walking In My Shoes, Personal Jesus, Enjoy The Silence, Black Celebration, Just Can't Get Enough a další. Depeche Mode už tradičně dokážou strhnout publikum, které je povětšinu koncertu doprovází sborovým zpěvem. Na závěr také bylo jasné, že koncert se neobejde bez přídatku. Martin L. Gore předvedl své pěvecké a taneční schopnosti v akustické verzi But Not Tonight.

Depeche Mode navázali na své předchozí tuzemské vystoupení z loňského července v pražském Edenu a potvrdili, že stále patří mezi nejlepší elektronické skupiny. V našich končinách se Depeche Mode od samého počátku těšili značné popularitě. Z jejich hudební tvorby čerpala řada našich skupin, z nich nejbližší Depeche Mode byly formace Ocean a Shalom Petra Muka.

Depeche Mode určitě u nás nevystoupili naposledy, těšíme se na jejich další koncerty, ale šetřeme při tom peníze. Na poslední koncert stály vstupenky v rozmezí 1290-1790 Kč!

Obrazová příloha

17. ledna 2014

Dva hosté z Karviné

Kapela Z budy a hosté:

Večer zahájil a ukončil Roman Holtzer

Daniel Balog, Vladimír Radič, Ladislav Radič, Miroslav Hynar, manželé Petr a Vlasta Holáňovi, Zoja Chramostová, Miroslav Kolářek

6. února 2014

Zbyšek Brzuska
Simona Pavelková

Návštěva v ostravském hudebním Klubu Parník na vystoupení Comba Zbyška Brzusky, zpěv Simona Pavelková a Jerry Erben

Zkouška kapely TATAPULT v Dětmárovičích

14. února – návštěva Klubu Parník v Ostravě, hraje Joe After Trio

17. února - zkouška ve zkušebně v Dětmárovičích

21. února - 32. sešlost Hudebního klubu v Orlové

Ani o malé pauze si nezašli posluchači zakouřit

Manžele Holářovy doplňuje Jarek na foukací harmoniku

27. února zkouška ve zkušebně v Dětmárovičích

Posluchač a náhradník sledují zkoušku.

A zrodila se nová sestava hrající převážně „rhythm and blues“